

Az orosz fasizmusról

Az egyes fogalmak eltérően értelmezhetők, és így sokan egyéni megnevezést adhatnak a Kiss Károly által precízen megkülönböztetett jelenségeknek. Én azok álláspontját fogadom el, akik számára a mértéktelen centralizáció eredményeként létrejött autokráciák olyan domináns közös tulajdonságokat mutatnak, amik függetlenek a hatalmuk ideológiai megalapozására használt teokratikus világnézetétől, érvelésétől, legyenek azok akár vallásalapú eszmerendszerek, akár osztályalapú, rasszista és még számos, diktatúrát dicsőítő elmeszülemények – ezért engem nem botránkoztat meg különösebben, ha valaki a csaknem azonos eredményre vezető irányzatok között nem talál említésre kötelező különbséget.

Timothy Snyder elég sok tényről tárt fel az orosz/szovjet hatalmi tradíciókat követő Putyin-doktrína természetét, ideológiáját, céljait illetően, hogy ne legyen teljesen alaptalan a diktatúrák alapdefinícióinak tudományosan kifogásolható elegyítése. A munkássága során feltárt tények, dokumentumok, orosz megnyilatkozások viszont némileg beárnyékolják a „Nyugat” döntő felelősségének hangoztatását a jelen háború kitörésében. Ezért az orosz invázió jogosságában hívőknek nem ajánlom munkáinak olvasását, mert – elsősorban orosz – idézetei meggyengíthetik kizárólagos igazságnak befogadott meggyőződésük szilárdságát. Nem érzem magamat sem eléggé felkészültnek, sem kellően tájékozottnak, hogy méltó vitapartner lehessenek a NATO világot elítélő, egyébként is megingathatatlanak tűnő nézeteknek, ezért ismét orosz idézeteket választok pusztán a magam részéről szükségesnek tartott kiegészítés felidézéséhez:

1) A szovjet időkben rendszer-kritikus művei miatt – háborús kitüntetései és a globalizálódó nyugati világot is elítélő nézetei ellenére – hazájából elűdözött A. A. Zinovjev emigrációjából hazatérve, élete végéig küzdött humanista elveiért otthon és nemzetközi téren egyaránt. (Russzkaja tragedija, gubelj utopii, 2002. Na putyi k szverchobscsesztby, 2004. stb.) Szerinte „nincs garancia arra, hogy a volt Szovjetunió országaiban nem születik újjá egy olyan társadalmi rend, amely legalábbis közel áll a kommunista rendhez.” (Lásd Luhanszk újkeletű, a „népköztársasággá” alakulást követően elfogadott címerét...)

2) Alexander Dugin, Putyin leggyakrabban idézett, élő teoretikusának a könyve mindent világosan elmagyaráz (Osznovi geopolityiki, Geopolityicseszkoje buduscseje Rosszii – Mislityi prosztransztvom. Moszkva, 2000. Arktogeia). Miután sokadszorra kifejti, hogy Ukrajnának nincs létjogosultsága az „Eurázsia-birodalom”-má fejlődő Nagy-Oroszország mellett, e művében is hangot ad meggyőződésének: a közös eurázsiai kontinentális állam, az egyesítő univerzális moszkvai eszme tervének Ukrajnában is 11 millió potenciális híve van, ezek az objektív SZOVJET eurázsia-pártiak, akik mind SZOCIALISTA ÉRZELMŰ emberek.

Alexander Dugin

Sapientia sat! Ez világos, egyértelmű, Putyin által számos fórumon következetesen ismételt kijelentés, ami után aligha érdekes, hogy önjelölt influenszerek mit hoznak fel, bármi elfogadható bizonyíték híján a formálódó orosz államrend jellegéről.

Mindezt csak a teljesség érdekében idézem, ismételten hangsúlyozva, hogy távol tartom magamat a NATO világot ért kritikák vitatásától.

3) Az Ostpolitik és hasonló naívan megbékéléspárti magatartás megítélésére formálódik bennem a Chamberlaine-Melker szindróma fogalma. A párhuzam nyilvánvaló: a harmincas években a Mein Kampf és a Goebbelsi superpropaganda állításai nem hagytak kétséget a náci Németország eltökélt szándékairól – a jelek szerint Merkel és kortársai pedig nagyfokú naivitás vagy sanda szándékok hatására figyelmen kívül hagyták a következetesen és hangsúlyozottan kijelentett elveket és szándékokat. Schröder exkancellár egyenesen sok millió dolláros fizetéssel döntően hozzájárult ahhoz, hogy Németország is a nyíltan háborúra készülő hatalom energiafüggőségébe kerüljön. Elfogadhatatlan a „különleges katonai műveletek” váratlan meglepetésnek minősítése, hiszen az évtizedeken át hangoztatott orosz teóriák alapján annak csupán időpontja lehetett némiképpen kérdéses. Akár az is párhuzamnak tekinthető, hogy Hitler a spanyol polgárháborúban (Condor légió), Oroszország pedig Szíriában tesztelte fegyverkezésének hatásosságát a nagyobb hadműveletek megindítása előtt.

Szépen fejlődő internet médiumunkat nagyra értékelem és megtisztel, hogy lehetőséget kapok valami sajátomnak tekinthető, ám egyre ritkábban felbukkanó, kósza gondolatom közlésére.

Bp, 2022. aug. 19.

Kard Aladár